

תלמודו בידו

דף עג עמוד ב

א שחט את הפסח ביום חול ונודע שמתו בעליו או שנטמאו, מה דינו ?

ב באופן הנ"ל, מתי ישרף הפסח מיד אפילו לסובר שאין צריך עקירה ונעשה שלמים מאליו ?

ג אלו קרבנות פסולים נשרפים מיד, ואלו צריכים עיבור צורה קודם ?

ד קרבן פסח שעבר זמנו ולא הקריבו, האם צריך עקירה לשם שלמים ?

א אם צריך עקירה: עדיין שם פסח עליו, ופסול בגופו משום שנשחט שלא למנויו. וישרף מיד, ואין צריך להמתין עד שתעובר צורתו ויפסל בלינה. אין צריך עקירה: נעשה שלמים מאליו, אך נפסל משום שנשחט אחר תמיד של בין הערביים. וצריך שתעובר צורתו ויפסל בלינה, ואחר כך שורפו.

ב 1. הפריש את הקרבן קודם חצות, ומתו הבעלים לאחר חצות. שהואיל ופסח זה נראה ונרחה, שוב אינו חוזר ונראה ואפילו לשם שלמים.

אמנם לרב בעלי חיים אינם נדחים, ונעשה מאליו שלמים (וצריך עיבור צורה).

2. שחטו לשם פסח, ולבן חונאי השוחט קרבן אחר לשם פסח, נפסל בגופו וישרף מיד. (ואם חל ערב פסח בשבת פטור מחטאת, כיון שטעה בדבר מצוה).

ג פסולו בגופו: לתנא בברייתא נשרף מיד, כגון פיגול או טמא או שיצא מחוץ למחיצתו. לר' ישמעאל בנו של ריב"ב, אף אלו צריכים עיבור צורה.

שלמד פיגול בגזירה שוה "עון עון" מנותר, והרי נותר יוצא לשריפה רק לאחר עיבור צורה.

בדם ובבעלים: לכולי עלמא צריך עיבור צורה, כגון שנשפך הדם או שנטמאו בעליו.

ד אין צריך עקירה, אלא נעשה שלמים מאליו. אך אם היו הבעלים טמאי מת ונרחה לפסח שני, אינו נעשה שלמים כל שלא עקר ממנו שם פסח.